

Recenzja w postępowaniu habilitacyjnym dr Wioletty A. Piegzik

sporządzona zgodnie z art. 219 Ustawy z dn. 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018, poz. 1668, z późn. zm.)

1. Sylwetka Habilitantki

Dr Wioletta A. Piegzik jest absolwentką Uniwersytetu Wrocławskiego, gdzie w 1992 r. otrzymała tytuł zawodowy magistra na podstawie pracy magisterskiej z zakresu literaturoznawstwa. Stopień doktora nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo uzyskała natomiast w roku 2011 na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

W 2001 r. dr Piegzik ukończyła także studia podyplomowe w zakresie „Kształtowania Środowiska Klasowego Sprzyjającego Uczeniu się” w Dolnośląskiej Szkole Wyższej Edukacji we Wrocławiu.

W latach 1992-2016 pracowała jako nauczyciel języka francuskiego w Liceum Ogólnokształcącym Nr VII we Wrocławiu. Przez rok (2011-2012) zatrudniona była na umowę o dzieło w Uniwersytecie Wrocławskim, a od 2016 r. do chwili obecnej Habilitantka jest pracownikiem Instytutu Językoznawstwa na Uniwersytecie Szczecińskim.

2. Ocena osiągnięcia naukowego

Wskazane przez Habilitantkę osiągnięcie naukowe określone w art. 219 ust. 1 pkt. 2 Ustawy z dn. 20.07.2018 r. (Dz.U. 2018, poz. 1668 z późn. zm.) to monografia w języku polskim zatytułowana „Od intuicji językowej do zachowań intuicyjnych w języku na przykładzie języka francuskiego jako obcego”. W centrum swoich zainteresowań badawczych dr Piegzik stawia zjawisko intuicji językowej, którą uważa za ważny element procesu nabywania/rozwijania kompetencji językowej. Książka traktuje więc o zjawisku istotnym, obecnym w literaturze psychologicznej i językoznawczej, ale mało zbadanym i opisanym na gruncie nauczania języków obcych. Punktem wyjścia do oryginalnych poszukiwań badawczych Habilitantki jest stwierdzenie, że glottodydaktyka bardziej koncentruje się na świadomych procesach akwizycji języka niż na intuicji, poświęcając tej ostatniej mało uwagi i ograniczając ją zasadniczo i dość ogólnie do funkcji wspierającej proces uczenia się. Z tego założenia wynika więc cel monografii: „wzbogacenie i uzupełnienie teorii glottodydaktyki o kategorię intuicji językowej jako pełnoprawnego pojęcia naukowego możliwego do pomiaru empirycznego” (Monografia,

s. 15). Zamiarem dr Piegzik jest bardziej dogłębne zbadanie problemu intuicji językowej, dzięki czemu możliwy będzie pełniejszy jej opis (definicja, cele, rola/e, źródło itp.), a tym samym jej solidniejsze umocowanie w teorii i metodologii glottodydaktycznej. Realizacji podjętego celu służy odpowiednio skonstruowane postępowanie badawcze, opierające się na rzetelnych założeniach teoretycznych i prowadzące do wymiernych wyników, które prezentuje Habilitantka w swojej publikacji.

Na przedstawioną do oceny monografię składa się wstęp, 2 niesymetryczne części, w skład których wchodzi cztery rozdziały (3 teoretyczne w Części pierwszej i 1 empiryczny w Części drugiej), zakończenie, bibliografia, spisy tabel i rysunków, załączniki, indeks rzeczowy oraz streszczenia w języku francuskim i angielskim. Monografia ma charakter interdyscyplinarny: czerpie z dorobku psychologii i językoznawstwa, dokonując krytycznej selekcji ich osiągnięć oraz celowo i zasadnie odnosząc je do centralnego dla pracy przedmiotu zainteresowania tj. intuicji w glottodydaktyce. Interdyscyplinarność doskonale oddaje struktura książki, w której trzy pierwsze rozdziały teoretyczne poświęcone są odpowiednio omówieniu intuicji przez pryzmat teorii, koncepcji, pojęć z w/w dyscyplin, o czym napiszę dalej. Odzwierciedleniem interdyscyplinarności jest także wykorzystana literatura przedmiotu z zakresu psychologii, językoznawstwa i glottodydaktyki, która – poza klasykami – w większości obejmuje publikacje polsko-, angielsko- i francuskojęzyczne wydane w ciągu ostatnich dwóch dekad.

Rozdział pierwszy omawia zjawisko intuicji z perspektywy osiągnięć naukowo-badawczych psychologii. Jego celem ma być zdefiniowanie intuicji jako takiej, bez odnoszenia jej precyzyjnie do sfery językowej. Niemniej jednak, mając świadomość rozległości zainteresowań psychologii względem intuicji, Habilitantka słusznie zdecydowała się dokonać rygorystycznej selekcji względem bogatej literatury przedmiotu i skoncentrować się priorytetowo na tych koncepcjach i badaniach, które wiążą się nierozdzielnie z celem i specyfiką jej poszukiwań badawczych. Realizowane (i opisane w dalszej części) postępowanie empiryczne zostało osadzone na solidnych podstawach koncepcji C.G. Junga, D. Kahnemana, G. Gigerenzera i C.S. Nosalą, definiujących intuicję jako zjawisko leżące u podstaw ludzkiego poznania i uczenia się. Tym samym psychologiczne obserwacje nad mechanizmem działań intuicyjnych znajdują także zastosowanie w kontekście nauki języka obcego. Potencjał osiągnięć psychologii przekuła Habilitantka na użytek własnego pola badawczego, zasadnie uwzględniając wyłonione komponenty i cechy analizowanego zjawiska podczas konstrukcji autorskich narzędzi badawczych oraz operacjonalizacji wskaźników pomiaru.

Teorie językoznawcze będące przedmiotem omówienia w rozdziale drugim posłużyły Habilitantce do ukazania związku intuicji względem „procesów przetwarzania danych

językowych w strukturach *implicite*” (Autoreferat, s. 5). Opis koncentruje się na pracach N. Chomsky’ego, G. Guillaume’a, E. Benveniste’a i L. Tesnière’a, z których dr Piegzik czerpie wystarczające uzasadnienie dla pojmowania intuicji jako ważnego czynnika procesów przedjęzykowych, przygotowujących do nabywania języka oraz decydujących o jakości jego użycia w praktyce. Choć intuicja jest zjawiskiem rzadko wykorzystywanym do opisu procesów językowych, to nie można wykluczyć jej udziału w kompetencji językowej i jej częściowej odpowiedzialności za formułowanie zdań. Mimo, iż rozdział drugi zawiera zasadniczo opis dorobku językoznawców z francuskiego kręgu językowego (wszak Autorka jest z wykształcenia romanistką), to nie rzuca to negatywnie na zakres badania i jego jakość. Lektura tekstu dostarcza namacalnych dowodów, że dla Habilitantki priorytetem jest skoncentrowanie się na tym, co najbardziej istotne do zbadania i opisu podjętego problemu, stąd ściśle i spójne powiązanie treści teoretycznych z ich użytecznością dla dalej analizowanej empirii.

W rozdziale trzecim dr Piegzik skupia swoje rozważania na intuicji w glottodydaktyce, zastanawiając się nad rolą intuicji w nauce języków obcych i poszukując właściwych dla jej opisu cech. Habilitantka wiąże intuicję z pokrewnymi i opisanymi już kategoriami, pojęciami, zjawiskami (jak m.in. wrażliwość językowa, wiedza implicytna, domysł językowy), pokazując niedostatki istniejącego opisu tego zjawiska i uzasadniając tym samym zasadność i potrzebę zgłębienia podjętego problemu. Inspiracją dla dociekań dydaktycznych nad intuicją językową były dla Autorki prace francuskiej badaczki V. Derkx, której koncepcja (zadania i typy intuicji) znalazły zastosowanie w konstrukcji narzędzi badawczych wykorzystanych w postępowaniu empirycznym zrealizowanym przez dr Piegzik.

Prezentacji studium empirycznego poświęcony jest rozdział czwarty. Habilitantka dokładnie przedstawia przedmiot, cele i pytania badawcze. Szczegółowo opisuje wykorzystane narzędzia badawcze, które zmodyfikowała i skonstruowała na potrzeby swoich poszukiwań, wskazując równocześnie na ich zalety i ewentualne ograniczenia w aplikacji empirycznej. Przedstawia także zastosowaną procedurę badawczą względem grupy badanych (102 studentów filologii romańskiej na poziomie biegłości językowej B1 z 6 różnych uczelni) i szczegółowo referuje uzyskane wyniki. Poszczególne sekcje składające się na prezentację i interpretację wyników (podrozdział 4.6) zostały zredagowane oddzielnie w odniesieniu do czterech pytań badawczych. Autorka koncentruje się wyłącznie na aspektach kluczowych dla kolejnych pytań badawczych analizowanych w poszczególnych sekcjach (4.6.2.-4.6.5.). Wywód konstruowany przez Habilitantkę jest rzeczowy, spójny, bez wątków pobocznych i niepotrzebnych wtrąceń, fragmentami dość hermetyczny. Na wysoką ocenę zasługuje drobiazgowość i staranność obliczeń dokonanych z wykorzystaniem zaawansowanych narzędzi

statystycznych, które dr Piegzik trafnie dobrała do specyfiki prowadzonego badania i którymi biegle posługuje się w praktyce. Doskonale opracowane graficznie dane liczbowe (w formie histogramów, wykresów, tabel, dendrogramów) oraz jakość redagowanego tekstu każą ocenić prezentowany opis jako obiektywny i merytoryczny. Jednocześnie Habilitantka krytycznie i ostrożnie podchodzi do uzyskanych wyników, mając świadomość konieczności ich uzupełnienia i poszerzenia w toku dalszych badań, otwierając sobie tym samym nowe perspektywy poszukiwań w przyszłości. Część badawcza ocenianej monografii to wysokiej próby studium empiryczne, która zaświadcza o doskonałych umiejętnościach metodologicznych Habilitantki. Poprawna koncepcja badania, jego organizacja, realizacja i interpretacja wyników dowodzą, że Autorka jest przygotowana i zdolna do samodzielnej pracy naukowo-badawczej.

Zważywszy na przedmiot zainteresowań, cel pracy oraz konstrukcję badania empirycznego, należy uznać pracę Habilitantki za oryginalną, stanowiącą istotny autorski wkład do rozwoju badań nad akwizycją/uczeniem się języków obcych. Podjęcie tematu mało zbadanego, którego zgłębienie i opis wymagają opracowania przemyślanego postępowania metodologicznego dowodzi otwartości i gotowości Habilitantki na nowe wyzwania naukowe oraz jej wytrwałości badawczej. Dr Piegzik nie poprzestaje na dostępnych i dotychczas stosowanych narzędziach badawczych, ale podejmuje się ich autorskiego opracowania i weryfikuje ich skuteczność w praktyce, przyczyniając się w ten sposób bezsprzecznie do rozwoju metodologii badań glottodydaktycznych. Przedłożona do oceny monografia pozwala lepiej zrozumieć proces nabywania języka obcego, mechanizmy intuicji, jakie w nim zachodzą (na jakim poziomie, w jakim zakresie i celu), ale także wskazuje obszary, które można uwzględnić w kształceniu językowym dla rozwoju kompetencji językowej, głębszego poznania własnych mechanizmów poznawczych uczących się, a tym samym większej ich autonomii. Książka wypełnia z pewnością lukę poznawczą, proponując operacyjne kategorie opisu naukowego i pomiaru empirycznego, wspierające zarówno przyszłe badania nad zjawiskiem intuicji, jak również działania dydaktyczne w toku nauki języka obcego. Habilitantka nie wyczerpuje jednak tematu, definiując kolejne aspekty zgłębienia problemów przyszłości (wyższe poziomy biegłości językowej, inne aspekty kompetencji językowej). Operacyjność zaproponowanego przez nią modelu analizy i narzędzi jest wysoka, potencjał badań duży, co nakreśla szeroką perspektywę badawczą i wielokierunkowość analiz planowanych w dalszych etapach jej rozwoju naukowego.

Oceniając całość monografii, pochwalić należy dobrą organizację tekstu, choć widać w niej wyraźną dysproporcję tekstu z przewagą rozdziałów teoretycznych nad rozdziałem empirycznym. W świetle nakreślonego celu badawczego, uważam jednak, że struktura ocenianej monografii jest logiczna, ilustrująca tok rozumowania i dowodzenia

Habilitantki, co doskonale obrazuje spis treści. Na wysoką ocenę zasługuje postępowanie metodologiczne Habilitantki, warsztat i rzetelność w doborze narzędzi oraz aparatu pojęciowego, doskonała znajomość przedmiotu. Wszystkie te elementy są dowodem na dojrzałość badawczą Habilitantki i pozwalają stwierdzić, że z powodzeniem poradzi sobie ona jako samodzielny pracownik naukowo-dydaktyczny.

Z uznaniem odnoszę się do zdolności, jakie posiada Habilitantka w zakresie krytycznej analizy oraz klarownego raportowania jej wyników z konsekwentnym ich odnoszeniem do przedmiotu i celu prowadzonego badania. Rozdziały teoretyczne zaświadczać o wysokich umiejętnościach w zakresie celowej selekcji i syntezy istniejących teorii, koncepcji i modeli. Mając świadomość konieczności przyjęcia solidnych założeń teoretycznych dla przyjętego postępowania metodologicznego, Habilitantka koncentruje się na tym, co najbardziej przydatne i użyteczne dla teoretyczno-metodologicznego osadzenia założeń własnego badania i osiągnięcia założonych przez siebie celów. Doskonałym uzupełnieniem wywodu jest starannie opracowany materiał ilustracyjny (zestawienia w formie tabel i rysunków). Dr Piegzik przekonująco dowodzi mankamentów lub niedostatków pewnych podejść, rzeczowo uzasadniając skuteczność i stosowność tych, które są najodpowiedniejsze jej zdaniem względem omawianego problemu i poszukiwanych rozwiązań.

W mojej ocenie niekorzystnie na jakość lektury wpływają jednak zbyt rozbudowane fragmenty „wprowadzeń” i „podsumowań” do poszczególnych rozdziałów i podrozdziałów, które zbyt szczegółowo zapowiadają lub podsumowują omawiane treści. Zabieg ten zaburza naturalną lekturę i rozprasza uwagę, choć podejrzewam, że w zamyśle Autorki miał on być wsparciem dla czytelnika. Zauważyć także należy, że zamieszczone na końcu pracy streszczenia w języku francuskim i angielskim nie do końca spełniają swoją funkcję. Nie oddają one w całości treści omówionych w monografii, szczególnie wyników zaprezentowanych w części badawczej. Zwięzłe zreferowanie tych ostatnich powinno pojawić się w streszczeniu w miejsce punktów anonsujących zamierzone cele.

Podsumowując, pomimo minimalnych uwag krytycznych, moja ocena przedstawionego osiągnięcia naukowego dr Wioletty A. Piegzik jest bardzo pozytywna.

3. Ocena aktywności naukowo-badawczej

Załączona do wniosku dokumentacja pozwala stwierdzić, że na dorobek naukowo-badawczy dr Wioletty A. Piegzik składa się w sumie 57 różnych prac, jak poniżej:

Monografie – 2

Artykuły – 47

Rozdziały w monografiach – 7

Materiał w zwartych tomach pokonferencyjnych – 1

Wartość punktowa – 857

H-indeks – 3

Oceniając dorobek naukowo-badawczy Habilitantki wg kryterium ilościowego, należy stwierdzić, że 34 spośród 57 wskazanych pozycji to prace opublikowane przed uzyskaniem stopnia naukowego doktora. Zauważyć jednak trzeba, że *gros* artykułów wydanych drukiem przed doktoratem to teksty popularnonaukowe publikowane praktycznie wyłącznie w czasopiśmie metodycznym *Języki Obce w Szkole*. Nie można więc nie dostrzec jakościowego przyrostu dorobku naukowego Habilitantki po uzyskaniu stopnia naukowego doktora, w którym wykazano artykuły w wysoko punktowanych czasopismach naukowych (40, 70 i 100 pkt.) i 2 monografie (każda za 120 pkt.), nieobecne na etapie przed doktoratem. Biorąc pod uwagę „geografię” publikacji Habilitantki należy zauważyć, że jej prace ukazały się zasadniczo w krajowych czasopismach (wśród których dominuje *Neofilolog*) lub monografiach wydanych w Szczecinie. Skonstatować zatem należy, że zasięg geograficzny publikacji dr Piegzik jest bardzo ograniczony, a obecność jej prac w obiegu międzynarodowym znikoma.

Inne formy działalności naukowo-badawczej wskazane przez Habilitantkę we wniosku pokazują jej aktywny udział w licznych konferencjach, który zwiększył się na etapie po doktoracie. Dr Piegzik wygłosiła referaty na 19 konferencjach naukowych, z czego 15 przypada na okres po uzyskaniu stopnia naukowego doktora. Habilitantka była także członkiem komitetu organizacyjnego 1 międzynarodowej konferencji naukowej organizowanej przez jednostkę, w której obecnie pracuje. Jest także współzałożycielką i redaktorką czasopisma naukowego *Linguistic Reports* afiliowanego przy Instytucie Językoznawstwa Uniwersytetu Szczecińskiego.

W okresie objętym oceną Habilitantka aktywnie współpracowała z Institut National supérieur du professorat et de l'éducation przy Uniwersytecie w Bordeaux. Brała także udział w stażu naukowo-metodycznym (2018) oraz stażu dla nauczycieli (2007)

organizowanych przez uczelnie we Francji. Wykaz osiągnięć naukowych dr Piegzik nie zawiera informacji na temat jej udziału w pracach zespołów badawczych realizujących projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych. Odnotować jednak trzeba uczestnictwo Habilitantki w 2 zespołach badawczych w Instytucie Językoznawstwa Uniwersytetu Szczecińskiego („Glottodydaktyka i badania wielojęzyczności”, Lingwistyka kognitywna Biolingwistyka”).

Dr Wioletta A. Piegzik jest także aktywnym członkiem Polskiego Towarzystwa Neofilologicznego oraz Akademickiego Stowarzyszenia Romanistów Polskich „Plejada”. W tym ostatnim pełni funkcję łączniczki pomiędzy Stowarzyszeniem a romanistami USz.

Biorąc pod uwagę przedział czasowy (1992-2017), w jaki wpisuje się oceniany dorobek Habilitantki można stwierdzić, że nie jest on zbyt bogaty. Należy jednak podkreślić, że jego wartość trzeba mierzyć jakością publikacji naukowych, a nie ich ilością. Tym samym pragnę przejść do jego oceny wg kryteriów jakościowych.

Zasięg problemów poddanych analizie i refleksji w pracach dr Piegzik jest dość różnorodny, ale przedłożony do oceny dorobek jest spójny i dowodzi ewolucji zainteresowań badawczych. Te ostatnie koncentrują się w początkowych etapach pracy naukowej na procesach świadomych towarzyszących nauce języka, aby później w centrum uwagi postawić procesy nieświadome, nie rozdzielając jednak wyraźnie jednych od drugich, ale ukazując ich komplementarność w procesie poznawczym/uczeniowym. Sama Habilitantka (Autoreferat, s. 16) sytuuje swój dorobek w obrębie czterech zakresów tematycznych, które można wyróżnić w jej twórczości, tj.

- i) rozwijanie świadomości uczenia się języka obcego i umiejętności metakognitywnych: komplementarność świadomości i intuicji językowej w odniesieniu do różnych komponentów procesu nabywania/nauki języka obcego, m.in. podejścia zadaniowego (2013), myślenia refleksyjnego (2014), zaangażowanego działania nauczyciela i ucznia (2012, 2017), współlistnienia procesów świadomych i nieświadomych (2018, 2021a, b);
- ii) wpływ nauki języka obcego na rozwijanie kreatywności językowej, ilustrując twórczą funkcję języka poprzez wykorzystanie kaligramów dla rozwoju kompetencji leksykalnej (2013a, b) i ukazując rolę intuicji w kreatywnym tworzeniu tekstów (2018);
- iii) rozwijanie i testowanie podsystemów i sprawności (2014, 2019, 2021) przez pryzmat różnych aspektów jak m.in. myślenie przez analogię, antycypacja, strategie komunikacyjne;

- iv) metodologia badań glottodydaktycznych w celu poszukiwania i weryfikacji narzędzi badawczych optymalnych dla pomiaru wybranych komponentów kompetencji komunikacyjnej (2019, 2020a, b) oraz refleksji nad ww. narzędziami na poziomie meta (2014).

Na podstawie lektury przedłożonych do oceny publikacji wpisujących się w w/w obszary można dokonać następujących obserwacji, które cechują dorobek Habilitantki.

Po pierwsze oceniane teksty pokazują ścisłą zależność pomiędzy realnie obserwowanymi problemami w obszarze praktyki dydaktycznej a dążeniem do ich naukowego pomiaru i opisu za pomocą adekwatnych narzędzi. Większość tekstów bazuje na danych empirycznych pozyskanych samodzielnie przez Habilitantkę względem przedmiotu zainteresowania z zastosowaniem triangulacji narzędzi badawczych. Warto podkreślić ściśle powiązanie prowadzonych przez Habilitantkę badań naukowych z własną działalnością dydaktyczną. Problemy podejmowane w publikacjach są identyfikowane przez Habilitantkę w jej środowisku pracy u uczących się języka francuskiego, z którymi sama pracuje i w odniesieniu do których poszukuje adekwatnych rozwiązań.

Po drugie w wielu swoich tekstach Habilitantka pokazuje nowe ujęcia znanych/opisanych zjawisk, proponuje oryginalne spojrzenia, stara się formułować własne podejścia, opracowuje autorskie typologie. Czerpiąc z dotychczasowych osiągnięć glottodydaktycznych (choć nie tylko), nie boi się wychodzić poza utarty schemat i stosowane dotychczas rozwiązania. Choć jest to podejście ryzykowne, wymaga z pewnością odwagi badawczej i jest konieczne dla rozwoju dyscypliny. Uważam, że dociekliwość i niesztampowość to właściwości cechujące zachowania badawcze Habilitantki, które mogą być podstawą do usprawiedliwienia ilości jej publikacji naukowych.

Wreszcie, konsekwencją krytycznego, ale i konstruktywnego podejścia dr Piegzik do istniejących podejść i rozwiązań są autorskie propozycje modyfikacji i konstrukcji narzędzi badawczych. W swoich badaniach Habilitantka wykorzystuje rozmaite narzędzia pomiaru, a widząc ich ograniczenia i niedostatki, podejmuje wysiłek w celu stworzenia własnych, wkraczając w nowe obszary eksploracji dydaktycznej i umożliwiając trafny i rzetelny pomiar tych aspektów, które do tej pory wydawały się nie- lub niedostatecznie mierzalne. Tym samym dr Piegzik zaświadcza o swoich wysokich kompetencjach badacza: swobodnie porusza się w obszarze teorii i empirii oraz potrafi konstruktywnie rozwijać warsztat metodologiczny na rzecz prowadzonych badań. Celem jej prac badawczo-naukowych jest nie tylko opis wybranych aspektów nauki języka obcego, ale potrzeba nieustannego uściślenia i doprecyzowywania narzędzi

metodologicznych poprzez ich praktyczną weryfikację w ramach badań empirycznych i, w miarę potrzeby, opracowanie nowych pozwalających na lepszy pomiar obserwowanych zjawisk.

Podsumowując, moja ocena dorobku naukowo-badawczego dr Wioletty A. Piegzik jest pozytywna.

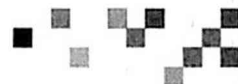
4. Ocena dorobku dydaktycznego, organizacyjnego oraz osiągnięć w zakresie współpracy międzynarodowej

Dorobek dydaktyczny i organizacyjny dr Wioletty A. Piegzik obejmuje różnorodne formy działań podejmowane na rzecz rozmaitych interesariuszy.

Swoją aktywność zawodową Habilitantka rozpoczęła jako nauczycielka języka francuskiego w liceum ogólnokształcącym. Jej praca w tym środowisku została doceniona na poziomie różnych instancji lokalnych i krajowych za sprawą licznych nagród, w tym nagrody II stopnia Ministra Edukacji oraz Medalu KEN. Pokłosiem jej bogatego doświadczenia dydaktycznego jest szereg publikacji w periodyku *Języki Obce w Szkole*, o czym pisałam wyżej (pkt. 3). Wnioskować można, że to praca nauczyciela języka obcego była dla Habilitantki katalizatorem bardziej dogłębnych poszukiwań badawczych i przeniesieniem własnych zainteresowań na poziom nauki.

Jako nauczyciel akademicki w Uniwersytecie Szczecińskim dr Piegzik prowadziła rozmaite zajęcia dydaktyczne, które zostały pozytywnie ocenione przez jej przełożonych i studentów. Pod jej kierunkiem powstało 7 prac licencjackich z zakresu glottodydaktyki. Pełniła funkcję tutora grupy studentów studiów pierwszego stopnia. Sprawowała także opiekę nad praktykami zawodowymi studentów specjalności nauczycielskiej. Jest opiekunem koła naukowego studentów filologii romańskiej zainteresowanych językoznawstwem. Ścisłe współpracuje z Institut National supérieur du professorat et de l'éducation przy Uniwersytecie w Bordeaux w zakresie organizacji staży dla studentów instytucji partnerskiej. Przez rok pełniła funkcję koordynatora kierunkowego programu Erasmus+.

Aktywność dydaktyczna Habilitantki nie ogranicza się tylko do środowiska akademickiego. Dr Piegzik podejmuje rozmaite działania popularyzatorskie na rzecz kolegów i koleżanek nauczycieli: organizuje i prowadzi warsztaty, wygłasza prelekcje. Angażuje się także w działania podejmowane z inicjatywy lub na rzecz innych partnerów lokalnych jak m.in. Alliance Française w Szczecinie, społeczność frankofońska Pomorza Zachodniego i Szczecina.

W oparciu o w/w przejawy aktywności w zakresie organizacji, dydaktyki i działań popularyzatorskich dorobek dr Wioletty A. Piegzik w tym obszarze uwazam za satysfakcjonujący.

5. Łączna ocena dorobku i konkluzja

Moja sumaryczna ocena aktywności dr Wioletty A. Piegzik w w/w kategoriach jest następująca.

Wysoko oceniam monografię wskazaną jako osiągnięcie naukowe. Jest to praca nowatorska, oryginalna i ważna dla refleksji nad istotą i rolą intuicji językowej w trakcie nabywania języka obcego. Książka została opracowana z rzetelnym zastosowaniem narzędzi metodologicznych i prezentuje wysoki potencjał dla glottodydaktyki.

Pozytywnie oceniam działalność naukowo-badawczą Habilitantki, świadcząca o jej dojrzałości i samodzielności naukowej, choć zalecałabym większą obecność jej publikacji naukowych w przestrzeni międzynarodowej.

Dorobek dydaktyczno-organizacyjny nie budzi moich zastrzeżeń i oceniam go również pozytywnie. Habilitantka jest zaangażowana w działania na rzecz rodzimej uczelni, środowiska studenckiego i nauczycielskiego oraz lokalnych instytucji oświatowych.

W świetle powyższego, ostatecznie stwierdzam, że dr Wioletta A. Piegzik spełniła warunki określone w art. 219 Ustawy z dn. 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018, poz. 1668, z późn. zm.). Jej działalność naukowa oraz osiągnięcie naukowe w postaci monografii „Od intuicji językowej do zachowań intuicyjnych w języku na przykładzie języka francuskiego jako obcego” stanowią istotny wkład do językoznawstwa stosowanego i są właściwą podstawą do nadania Habilitantce stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo.

Lublin, dn. 15 sierpnia 2022 r.

Magdalena Sowa

